Zsidó arcátlanság:

Olyan mindegy nekik, magyar vagy román tisztek cipője kopog-e a szatmári utcákon...

Történelemidéző sorozatunkban eddig a bevonulás boldogságát kívántuk szemléltetni írásban és képben egyaránt, azonban végül szólnunk kell azokról is, akik – bármennyire hihetetlen – kifejezetten elkámpicsorodottan tekintettek örömkönnyező véreinkre.

Mint már említettük, akadtak románok, akik fegyveresen próbálták megzavarni a bevonulást, ami után azonban hatóságaink nem álltak bosszút, sőt elmondható, hogy a bevonulással megkezdődött „négy magyar év"-ben a visszatért területeken „kultúr-ünnepségek" százait tarthatták a részünkről való legkisebb rendzavarás nélkül Romulus és Remus „utódai", amint erről Pusztai-Popovits József „Román kultúr-ünnepségek Erdélyben 1940-194" című tanulmánya (Pécs, 1943. Dunántúl Nyomda Rt.) egyértelműen tanúskodik.

Kénytelenek voltak beletörődni, hogy bizony az igazságot is meg lehet szokni, ellenben akadtak, akik, miközben folyton magyarság iránti hűségüket bizonygatták sajtójukban, a bevonulás pillanataiban azonban felfedték valódi érzéseiket. Erről leghitelesebben Fiala Ferenc újságíró-szerkesztő számolt be (Erdélyi levelek. Bp. 1940. Könyv- és Lapkiadó Rt. 19-26. old.):

Levél egy magyarországi zsidóhoz

»Tisztelt uram! Hazulról utánam küldött postám között megtaláltam azt a levelet is, amelyet Ön ismeretlenül intézett hozzám abból az alkalomból, hogy Erdély ismét magyar lett. Levelében megírta, hogy Ön is osztozkodni akar a mi örömünkben, mert Erdély visszatérése nemcsak a mi, hanem az Önök öröme is. Ennek bizonyítására mellékelte leveléhez, piros ceruzával megjelölve a Magyar Zsidók Lapjának szeptemberi számát, melyben valóban szép cikket olvastunk az Önök öröméről és vigadalmáról. Tisztelt uram, ha valahonnan a Marsból kerültem volna Magyarországra, akkor az Önök cikkeinek elolvasása után nyilván elítélném az olyanfajta mozgalmak munkáját, mint például a nyilaskeresztes mozgalom, és bizonyára életfogytiglani fegyházzal sújtanám azon közírók működését, akik a zsidóság ellen írnak. Hiszen éppen az Ön levele bizonyítja, hogy papíron milyen nagy örömet keltett Önök között Erdély visszatérése, mely alkalomból bizonyára külön gyertyákat égettek péntek este Hitler és Mussolini döntése fölött érzett örömükben. Hogy az öröm azonban nem volt őszinte, afelől ugyebár Önnek sincs kétsége. Mert, hogy a német nemzetiszocializmus és az olasz fasizmus mit jelent az Önök számára, azt mindannyian tudjuk. De beszéljünk őszintén. Mi egypáran nemzetiszocialisták, amikor elindultunk szeptember elején Erdély felé, higgye el uram – nem vittünk magunkkal antiszemitizmust és nem mirajtunk múlott, hogy Erdélyben ismét – úton-útfélen mindenütt találkoznunk kellett a zsidósággal. Az antiszemitizmus bizonyos gyűlöletet jelent, mi pedig tiszta lélekkel és szeretettel indultunk el Erdély felé és kisebb gondunk is nagyobb volt annál, hogy ott zsidókérdést keressünk. Erdélyben azonban – különösen Szatmárban és a Szilágyságban csak az egészen megátalkodottak, csak a vakok és a süketek nem vették észre azt a sáskajárást, azt a pusztítást, amit az Önök fajtájához tartozók végeztek ezen a jobb sorsra érdemes vidéken. Nem szórványokkal, nem egyes fákkal – törzsekkel, hanem egy, húsz év alatt mesterségesen kitenyésztett zsidó dzsungellel találtuk magunkat szembe. Az Önök fajtestvérei úgy dominóztak a bevonulás első óráiban a szatmári kávéházban, mintha misem történt volna, s mikor a magyar tisztekkel megjelentünk az étteremben, Önök még a kalapjukat sem mozdították meg a fejükön. Valami csodálatos, irigylésre méltó közönnyel kártyázgattak az áporodott szagú helyiségben, s látszott Önökön, hogy olyan mindegy Önök számára, hogy román, vagy magyar tisztek csizmája kopog-e a szatmári utcákon. Ugyanakkor tehát, amikor a Magyar Zsidók Lapjában – Budapesten, Stern Samu, Klár Zoltán, Kachan Niszon, Várnai Zseni és Szabolcsi Lajos sziruppal leöntött mondatokban hazafiaskodtak, – akkor Szatmáron és Désen, Kolozsvárott és Marosvásárhelyt eltűnt a zsidó üzletekből a kávé, a tea és általában minden olyan élelmiszer, amelyért három nap múlva háromszoros árat lehetett bevasalni. Az egyik városban egy szombati napon vonultunk be, s higgye el uram, ebben a városban egy darab kenyeret sem kaptunk, mert Önök minden magyar ünnepen túl, ekkor is csak önmaguknak és önmagukat ünnepelték. És ismét ugyanekkor Pesten élő írástudóik bizonyára fáradtságos munkával gyűjtögették a történelmi mentődeszkákat, s napjainkban Bethlen Gábort, Sulyok István püspököt, Apponyi Albert grófot és a jó ég tudja, hogy még kiket idézgettek annak bizonyítására, hogy a román impérium alatt Önök Erdélyben milyen jó magyarok is voltak. Valami csökönyös következetességgel akarták és akarják elhitetni velünk, hogy a most bevándorolt, gyulladtszemű, pajeszos, kaftános társaságnak ugyanannyi joga van az erdélyi rögökhöz, mint a földönfutóvá tett és a vérét áldozni sohasem szűnő székelységnek. Önök valóságos diadalmenetben idézik Bethlen Gábor erdélyi fejedelemnek 1623. június 18-án kiállított szabadságlevelét, amely Európában első lépés volt a zsidóság emancipációja felé. Ez a tény valóban megtörtént, de védelem helyett váddá magasztosul, mert nem hinnők, hogy az emberi jogokat tiszteletben tartó Bethlen Gábor ma is kiadná ezt a szabadságlevelét, mondjuk, ha végigsétálna a dési vagy a szatmári főtéren. Önöknek nincs joguk a régi magyar nagyok türelmi rendeleteire hivatkozni, mert Önök az utolsó száz esztendőben legalább tízezerszer éltek vissza az előlegezett bizalommal. Mi tudjuk, hogy a délkelet-európai zsidóság évszázadokon át nem élt a Bethlen-féle menlevélben biztosított jogokkal, mert az akkor még erős székelység nem tudta felvenni a küzdelmet, s ha valahol le is telepedett, rövid idő múltán termékenyebb vidékek felé vette útját. A balkáni ízzel telített román impériumnak kellett bekövetkeznie, hogy a zsidóság teljesen kisajátítsa és meghódítsa Erdély iparát és kereskedelmét. Milyen gyermeteg próbálkozásnak tűnik most fel előttünk –, hogy itt járunk Erdély földjén –, Stern Samuék és Szabolcsi Lajosék mosakodása és émelyítő hazafiaskodása. Önök hiába tallóznak már a történelemben, hiába idézik akár Bethlen Gábor szabadságlevelét, akár Bethlen István tízéves miniszterelnökségét, hiába hivatkoznak az erdélyi rabbik hűségnyilatkozatára: mi itt lenn Erdélyben szemtől-szembe kerültünk azzal a kazár sereggel, amely az elmúlt húsz esztendő alatt a korrupt és liberális román közigazgatás segítségével húzódott le a galíciai erdők mélyéről Erdély szívéig. Mi láttuk a szatmári és a dési gettót és senkinek nem kellett meggyőznie bennünket arról, hogy a Rákóczianak ebben a régi városában ma már az őslakosság jelenti az igazi kisebbséget. Ebben a városban már minden kereskedés, minden ipar és gyár a zsidók kezében van, és délebben láttuk a kaftános, pajeszos dési zsidókat is. Megdöbbentünk, mikor megtudtuk, hogy húsz esztendő alatt ötszörösére emelkedett Dés zsidósága, míg ugyanakkor a magyarság aránya mit sem változott.

Vándorlásaink során megálltunk a valamikor színtiszta székely falvakban és szomorúan tapasztaltuk, hogy az Önök által elsikkasztott Bartha Miklós-féle könyvben [Kazár földön. Kolozsvár, 1901. Ellenzék – Ifj. T. L.] megtárgyalt lelketlen kazár társaság már benyomult a Székelyföldre is. Az elmúlt húsz esztendő alatt ezek a jövevények vásárolták össze az erdélyi erdők fáit, ők üzérkedtek és üzérkednek a sóval, a cukorral, a juhbőrrel és egyáltalán mindama javakkal, amelyek valamikor a székelység javát szolgálták. A maroshévízi nagyvendéglőben éppen olyan bevándorolt zsidó méri az italt és az ételt, mint akár Csíkszeredán, vagy a kolozsvári New York kávéház tükrös termeiben. Nem tudom, tudják-e Önök ott fenn Pesten, – bizonyára jobban tudják, mint mi –, hogy az elmúlt húsz esztendő alatt teljesen ennek a zsidóságnak a kezébe került az erdélyi sajtó, a könyvkiadás is és számtalan eset bizonyítja, hogy a román vasgárda-kormány megalakulásáig ez a sajtó mindig a leghűségesebb kiszolgálója volt a bukaresti jövevényeknek. A zsidó nagyvállalatok és nagyiparosok együtt csaltak, loptak, panamáztak és zsaroltak a regátbeli urakkal, és együtt foszstogatták Székelyföld falvait. Munkács, Máramaros és a Bukovina – lengyelországi végek zárt rajokban szállították az új honfoglalókat, akik most a hatalomváltozás után, a hatalomváltozás első pillanataiban ijedt szemmel figyelték Erdély magyarságának lobogó lelkesedését és végtelen örömét. Az első napokban lezárták üzleteiket, két-három napig síri csend borult az erdélyi város-gettó szennyes utcáira, de másnap már ismét ott ültek a szatmári, dési, vagy a kolozsvári kávéházak füstös világában.

Fiala Ferenc

Igen tisztelt uram, utazásaink során gyakran beszélgettünk erdélyi férfiakkal, kispénzű magyar kereskedőkkel, iparosokkal, akik azt mondották, nem tudják, hogy az igazi veszedelmet a regátból bevándorolt románság, vagy pedig a felső-galíciai végekről beszivárgott, majd 160 000 főnyi zsidó jelentette-e számukra. És Önök hiába írogatnak kenetteljes hangú cikkeket, az erdélyi zsidóság „magyarszeretetéről" és „magyarságáról", az erdélyi zsidókérdést már nem lehet letagadni, és nem lehet jelentéktelen másodkérdéssé lefokozni. Erdély jelene és jövője érdekében minél sürgősebben tető alá kell hoznunk azt a törvényt, amely nem a közigazgatás útvesztőjén keresztül, hanem az új európai rendbe beleilleszkedve, a legrövidebb időn belül megállítja azt a fekete áradatot, amely a nagy galíciai zsidó medencékből indult el Transsylvánia bérces vidékei felé.

Az Önök erdélyi helytartói kezében lévő „magyar sajtó" – amelyről néha balgán azt hittük, hogy valóban talán a magyarság érdekeit képviseli – csak addig tartotta szükségesnek a magyar érdekek védelmét, amíg ez üzletet jelentett számára. Bukarest nem ellenőrizte őket ezen a téren, mert megbízott bennük és tudta, hogy jó munkát végeznek. Az erdélyi „magyar" sajtó 90 százaléka az Önök kezében volt, s higgye el Uram, nekem valóságos hajtóvadászatot kellett rendeznem egy-egy régebbi lappéldány után, hogy megtudjam, hogyan s miként írtak Önök az óhazai állapotokról. Némi gyanú ébredt fel bennem, mikor Nagyváradon egy ottani valóban magyar ismerősöm rámutatott két feketébe öltözött, keménykalapos, cúgos cipős úrra, kiknek mellét valóságos piros-fehér-zöld erdő borította. A két úr a nagyváradi „magyar sajtó" két vezető férfiúja volt. Nekem azonban a budapesti Otthon Kör jutott eszembe, ahol életemben egyszer jártam és azért nem tiszteltem meg további látogatásaimmal ezt a budapesti „újságíróközpontot", mert csupa — a nagyváradi sajtóférfiúkhoz hasonló zsidó úriember vallotta magát odatartozónak. Ezek az úriemberek ugyanis – bár magyarul beszéltek és magyarul írtak – mégis zsidók, örök zsidók maradtak, és végeredményben az elmúlt húsz esztendős román impérium alatt is csak a zsidóság céljait szolgálták. A magyarországi nyilaskeresztes mozgalomról, éppen úgy – sőt talán még durvább hangon írtak, mint a budapesti körúti sajtó és egészen a vasgárda-kormány uralomra jutásáig hű kiszolgálói voltak a bukaresti rendszernek. A magyarországi első és második számú zsidótörvény meghozatalának idején a legkülönbözőbb vádakkal illették Magyarországot, s a pesti gettóból kölcsönzött szavakkal rágalmazták, vádolták a szélsőjobboldali mozgalmakat és azok vezetőit. Hogy az erdélyi magyarság a visszatérés pillanatában nem látott tisztán és nem ismerte a magyar politikát, annak elsősorban Önök az okai, akik húsz esztendő alatt – hasonlóan pesti laptársaikhoz – mást sem tettek, mint történelmet hamisítottak. Erdélyben ma hozzávetőleges számítás szerint – mert – ember legyen a talpán, aki az erdélyi gettó zsidait össze tudja számolni – másfélszázezer zsidó él, kiknek javarésze az elmúlt huszonkét esztendő alatt vándorolt be Erdélybe. Valamikor Önök, úgynevezett intelligens zsidóság – megtagadta ezt a mocskos, testi és szellemi betegséget terjesztő társaságot, – de az utóbbi időben már ezekkel is sorsközösségét vállaltak, hiszen a Magyar Zsidók Lapja ezt a zsidó réteget is védelmébe vette, s most mindenképpen el akarja hitetni a világgal, hogy ez a lúdtalpas, pajeszos kazár banda is szenvedett és vérzett a román megszállás húsz esztendője alatt a magyar gondolatért.

Hát igen tisztelt Uram, ilyen égbekiáltó hazugságot ne is próbáljanak vélünk elhitetni. Önök akkor veszítették el a talajt Európában, – Magyarországon és Erdélyben is –, mikor közösséget vállaltak azzal a galíciai söpredékkel, amely végeredményben kimeríthetetlen tartalékmedencéje az úgynevezett kulturáltabb zsidóságnak. Önök túlságosan elszaporodtak, és túlzott mohósággal vetették rá magukat Magyarországra és Erdélyre, ez a mértéktelen mohóság lesz az Önök veszte. Kevesebb térfoglalás több lett volna...

Beszélgettem erdélyi zsidókkal, akik csodálatosképpen nem tudták megérteni a magyar nemzetiszocializmus antiszemita beállítottságát, mert lenn Erdélyben már nagyon megszokták azt a képet, melynek láttán még mi, sok zsidóhoz szokott csonkaországbeliek is megrettentünk. Önök az eredményekért nem harcoltak, csupán gazdasági szívósságuk és összeköttetéseik, legfőképpen pedig a zsidó összetartás révén hódították el tőlünk azokat a pozíciókat, amelyeket mi a nyilaskeresztes gondolat jegyében vissza akarunk és vissza is fogunk önöktől venni. Jól tudom, hogy önök ennek az akaratnak a beteljesülésében még mindig nem bíznak, mert még mindig azt remélik, hogy Európa megbocsátja az Önök bűneit, illetve, hogy a tengelyhatalmak elvesztik a háborút, s azután az európai zsidóság majd ismét tovább folytatja működését ott, ahol velük azt az új világszemlélet abbahagyatta. Nem tudom ismeri-e Ön az egyik emigráns német zsidó írónak Kurt Tucholski-nak Arnold Zweig-hez intézett búcsúlevelét? Mindenesedre engedje meg, hogy idézzek ebből az írásból, mert ez a Kurt Tucholski öngyilkossága előtt őszintén megírta az európai zsidóság tragédiájának az okát. Íme a levél — talán tanulnak belőle:

„Higgye el Arnold Zweig, a zsidóságot legyőzték. Az nem igaz, hogy mi évezredeken át harcoltunk. Mi nem harcoltunk, a zsidó emancipáció nem a zsidóság eredménye, a zsidóság felszabadítása a francia forradalom érdeme. A francia forradalomban pedig nem voltak zsidók. Olyan ajándékot kaptunk, amelyért nem harcoltunk - és ez megbosszulta magát. Sohasem tetszett nekem az a langyos és rothadt megállapítás, amely azt mondotta, hogy a középkor zsidósága azért nem tudott soha semmit sem alkotni, mert el volt nyomva és mert gettóban élt. Nem, kedves barátom. A gettó nem következmény, a gettó a zsidóság sorsa. Egy, úri fajnak el kellett volna pusztulnia, de mi tovább éltünk. Mondotta volna - ön egy átlag zsidónak, 1933-ban, hogy bizonyos feltételek mellett hagyja el Németországot; Ha igen, valószínűleg kikacagták volna és most szégyenszemre lopva, mint a tolvajok hagyjuk el az országot, - méghozzá pénz nélkül. Higgye el nekem, hogy a hősiesség jobb üzlet lett volna. Vereséget szenvedtünk! Kezünkben voltak az összes ütőkártyák, és mégis úgy megvertek bennünket, ahogyan még senkit, önkritika kell Uram, önkritika, ami annyira hiányzik belőlünk."

Látja igen tisztelt Uram, aki jelenleg még ott él, Pesten, a körúti kávéházak mélyén, körülbelül ez a helyzet. Ma már hiába küldötte meg nekem a magyarországi zsidóság hivatalos lapjának azt az írását, amely az erdélyi zsidóság magyar „hűségéről" regél az olvasónak. A megírt cikkek minden sorából hiányzik az önkritika, ami ha megvolna, úgy talán Önök, úgynevezett „asszimilált" zsidóság sem vállalnak a felelősséget azért a fekete varjúseregért, amely az erdélyi végeket elárasztotta, s amelynek kisebb gondja is nagyobb volt az itt élő székelység fájdalmánál és szenvedésénél. Beszéljünk őszintén -

az Önök által is védelmezett erdélyi zsidóság húsz esztendőn keresztül nyúzta, uzsorázta Erdélyt, s a Bukarestből ideküldött román hivatalnokokkal együtt szívta a magyarság vérét.

Ez az igazság, s Önök ott fenn Budapesten ezt az igazságot védelmezik. Ezzel pedig vállalták a következményeket és vállalták a felelősséget. Hogyan is mondotta az Önök emigráns írója? „Több önkritika kellett volna és több bátorság." – De így jóéjszakát.«

Fiala dokumentumértékű leírásának ijesztő időszerűségét tükrözi az Erdély földjén főleg Románia Európai Unióhoz csatlakozása óta felgyorsult cionista, elsősorban bankhálózataik kiépítésével, felbecsülhetetlenül értékes földek és ingatlanok felvásárlásával fémjelzett térnyerés.

(folytatjuk)

Forrás:

A Második Bécsi Döntés és Horthy bevonulása Erdélybe (5. rész)
Ifj. Tompó László - HunHír.info - 2010. szeptember 28.

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes *főszerkesztő:* , Stoffán György. *Felelős szerkesztő:* Simon Ildikó. *Főmunkatárs:* Borsos Géza, Kolumbán Sándor, Krasznai Zoltán.
A szerkesztőség postacíme: *EI-KIA, 520100 Sf.Gheorghe, C.P.: 15.* Tel./fax: *0267-318 895.* Honlap: *http://www.e-ido.com/* E-mail: *europai_ido@e-ido.com*
A kiadó címe: *Európai Idő Kiadó, 520085 Sf.Gheorghe, Daliei 2., bl.44/C/1.* Bankszámla: *COD IBAN: RO42BRDE150SV03075641500 – BRD-GSG SUC. SF.GHEORGHE.*
Főkönyvvitel: *Illyés Veronika.* Könyvvitel: *Simon Ildikó.* Terjesztés: *az Európai Idő Terjesztőhálózata.* Felelős terjesztő: *EI-KIA Kft.* Nyomda: *Europrint Nyomda – Csíkszereda*

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írások illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlen tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősek.